

ního soudu, že rozvrhové usnesení, určující náhradní nárok podle § 222/4 ex. ř. je už samo také exekucním titulem, na základě něhož by věřitel mohl vésti přímo exekuci na nemovitost náhradním nárokem zatíženou. Nejvyšší soud vyložil již v rozhodnutích č. 4349 a 7564, že takové usnesení slouží jenom k provedení knihovního pořádku. V rozhodnutí č. 7564 bylo vyloženo, že věřitel, pro kterého určen byl náhradní nárok, jest jaksi postupníkem ze zákona původního věřitele a že tedy nemůže nabyti více práv, než měl onen původní věřitel. Pohledávka tohoto původního věřitele, kterým byla městská spořitelna v B. K. P., jak ze spisu vyplývá a sám vymáhající věřitel v rekursu připouští, vykonatelnou nebyla a nelze proto ani náhradní nárok za vykonatelný uznati. (Viz Hora, Soustava exekucního práva, str. 196.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. září 1931 č. j. R II 196/31/2. Dr. F. Dostál.

K výkladu § 17 zák. o tisku. — Pouhé zaslání časopisu do administrace není ještě rozdáváním ani rozesíláním.

Majitel knihtiskárny byl obžalován státním zastupitelstvem v P. pro přestupek § 17 tisk. zák., jehož se měl dopustiti tím, že 300 výtisků časopisu v jeho tiskárně tištěného zaslal panu K. a 700 výtisků administraci časopisu již 16. února 1931, kdežto na policii byl předložen povinný výtisk až 17. února 1931 k cenzuře.

Svědék pan K. potvrdil, že dal 16. února večer výtisky jemu zasláné panu H., který je zase dal k expedici panu S., že se mohly z administrace vyexpedovati až 17. února 1931 odpoledne. Svědek H. potvrdil, že se mohla státi expedice až 17. února, svědek S. potvrdil, že 17. února 1931 teprve k 5. hodině odpoledne byly výtisky časopisu z administrace předplatitelům expedovány, když před tím byl výtisk policii k cenzuře předložen, o čemž doklad v soudních spisech.

Následkem toho byl majitel tiskárny zproštěn z přestupku § 17 tisk. zák.; odvolání státního zastupitelství v Praze krajský trestní soud v Praze obžalovaného nevyhověl a v důvodech uvedl, že dříve byl povinný výtisk policii k cenzuře předložen, než administrace s expedicí časopisu abonentům započala, takže není zde skutkové podstaty § 17 tisk. zák.

Soud odvolací zjistil ze spisů trestních, že administrace periodického tiskopisu jest v jiném okrese, než tiskařský podnik. Obžalovaný poslal podle seznání svědeckých Josefa K., Josefa H. a Jana S. výtisky tiskopisu 16. února 1931 do administrace, odkudž se teprve časopis rozesílá, státnímu zastupitelství pak odevzdal exemplář tiskopisu 17. února 1931 ve 12 h. 20 min.

Expedice děje se v administraci a začalo se s expedicí teprve 17. února 1931 kol 15 hodin.

Pouhým zasláním časopisu do administrace nebyla ještě na-

plněna skutková povaha přestupku § 17 zák. o tisku, tato činnost není ještě rozdělováním nebo rozesíláním podle § 17 cit. zák. a neshledal tudíž soud odvolací z nedostatku objektivních náležitostí skutkové povahy činu za vinu obžalovanému kladeného odvolání veřejného žalobce do výroku o vině odůvodněným a rozsudek soudce prvního ze správných důvodů v něm uvedených potvrdil.

Soud odvolací neshledal, že rozsudkem soudce prvního porušen byl zákon v ustanovení § 17 zák. o tisku, není tu důvodu zmatečnosti po rozumu § 281 č. 9a tr. ř. a odvolání veřejného žalobce i v tomto směru jako neodůvodněné bylo zamítnuto, ježto čin obžalovaného by mohl zakládati jen skutkovou povahu přestupku § 17 zák. z r. 1863 č. 6 ř. z.

(Rozsudek kraj. soudu trestního v Praze
z 3. září 1931 č. j. Jo III 1110/31.) Dr. Ot. Hurych.

L I T E R A R N Í Z P R Á V Y

Dr. Fr. Adler: Grundriß des tschechoslowakischen Verfassungsrechtes, 1930, str. 132. Spis má býti podle autorových slov stručnou studijní pomůckou ústavního práva. Obsah jeho připíná se k systému ústavní listiny. Po úvodu, jenž je věnován výkladu o vzniku československého státu a jeho ústavy (§ 1) a o pramenech a literatuře československého práva ústavního (§ 2), pojednává se v druhém oddílu o základech státu a to o státním území (§ 3), postavení Podkarpatské Rusi (§ 4), státním lidu (§ 5) a základech státní organizace (§ 6), v třetím oddílu o zákonodárství a to o národním shromáždění (§ 7), volebním právu (§ 8), postavení členů národního shromáždění (§ 10), volebním soudu (§ 11), organizaci komor (§ 12), funkcích národního shromáždění (§ 13), zákonodárném procesu (§ 14), mimořádném zákonodárství (§ 15) a ústavním soudu (§ 16), ve čtvrtém oddílu o moci výkonné a to o orgánech moci výkonné (§ 17), presidentu republiky (§ 18), vládě (§ 19), nařizovací moci (§ 20), základech organizace správy (§ 21), parlamentních a soudních kontrolách moci výkonné (§ 22), nejvyšším správním soudu (§ 23) a moci soudcovské (§ 24), konečně v pátém oddílu o státoobčanských právech a to o jejich podstatě, významu a rozsahu (§ 25), pak o jednotlivých základních právech (§ 26), o výjimečném stavu (§ 27) a o ochraně menšin (§ 27).

Přes stručný rozsah spisu dovedl autor podati tu systematicky ucelený a obsahově bohatý přehled našeho ústavního práva. V celé práci proniká bystrý právnícký úsudek autorův. Autor neomezuje se na pouhou parafrázi zákonných textů, nýbrž zaujímá často kritické stanovisko ke kontroversám, k nimž ústavní předpisy daly podnět. Činí tak promyšleně, jasně a koncisním slohem, takže vskutku říká čtenáři »non multam sed multum«. Předmětem jeho